

αἰτινες ἔστελλον ἀντιπροσώπους εἰς τὴν γενικὴν συνέλευσιν καὶ ὧν προσῆρχον ἐκεῖνοι τῆς Μαντινείας καὶ Τεγαιᾶς καὶ εἴτα καὶ τῆς Μεγαλοπόλεως.

Οἱ Ἀρκάδες ἐκαυχῶντο καὶ ἴσως δικαίως ὅτι ἦσαν αὐτόχθονες, διότι ποτὲ δὲν ἐξώθησαν τῆς πατρίδος αὐτῶν οὔτε ὑπεδουλώθησαν εἰς ξένον ζυγόν, ἐδόξαζον δὲ ὅτι ἦσαν καὶ ἀποικιστὰι ὅλων τῶν πόλεων τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἰταλίας. Πολιτισθέντες ἐδιδάσκοντο νέοι καὶ νέοι τὴν ποίησιν, τὴν ὄρχησιν, τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν μουσικὴν, εἰς τὰς ὁποίας ἐπέδιδον θαυμασίως, τοιαῦτα δὲ ἀποτελέσματα ἐπέφεραν εἰς αὐτοὺς ἰδίως ἡ μουσικὴ, ὥστε, ὡς λέγει ὁ Κυντιλιανὸς, οἱ ἀγριώτεροι τῶν κατοίκων τῆς Ἑλλάδος ἐγένοντο οἱ φιλανθρωπότεροι καὶ ἐναρετώτεροι καὶ οὐδεὶς λαὸς ἠδύνατο νὰ καυχῇται ὡς αὐτοὶ διὰ τὰ ἀπλῆκὰ ἥθη του, διὸ καὶ ὁ Πολύβιος λέγει. «Τὰ τῶν Ἀρκάδων ἔθνος ἔχει τινὰ παρὰ πᾶσι τοῖς Ἕλλησιν ἐπ' ἀρετῇ φήμην, οὐ μόνον διὰ τὴν ἐν τοῖς ἥθεσι καὶ βίαις φιλοξενίαν καὶ φιλανθρωπίαν, μάλιστα δὲ διὰ τὴν εἰς τὸ θεῖον εὐσέβειαν.»

Ἄμα ὁ νέος ἢ ἡ νεανίς ἐγεννῶντο ἀνετρέφοντο πάντοτε εἰς τὴν οἰκίαν τῶν γεννητόρων αὐτῶν, ἀπλῶς καὶ σμῆνως, ὅταν δὲ ἔφθανον εἰς ἡλικίαν καθ' ἣν ἠδύνατο νὰ ἐννοῶσι τὰ περίξ αὐτῶν γενόμενα, ἐδιδάσκοντο ὑποχρεωτικῶς τὰς πρώτας ἀρχὰς τῆς ἠθικῆς καὶ θρησκείας τῆς πατρίδος αὐτῶν, τὰς στρατιωτικὰς ἀσκήσεις καὶ πάντοτε τὴν μουσικὴν περὶ ἧς ὁ Ἀθήναιος λέγει. «Οὐδὲ τοὺς πρώτους Ἀρκάδων εἰς τὴν ὅλην πολιτείαν τὴν μουσικὴν παραλαβεῖν, ὥστε μὴ μόνον ἐν παισίν, ἀλλὰ καὶ ἐν νεανίσκοις γενομένοις, ὡς τριάκοντα ἐτῶν, κατ' ἀνάγκην σύντροφον ποιεῖν αὐτὴν, τ' ἄλλα

ταῖς βίαις ὄντα αὐστηροτάτους. Παρὰ γοῦν μόνοις Ἀρκάσιν οἱ παῖδες ἐκ νηπίων ἄδειν ἐθίζονται κατὰ νόμον τοὺς ὕμνους καὶ παιάνας, αἷς ἕκαστος κατὰ τὰ πατρία τοὺς ἐπιχωρίους ἥρωας καὶ θεοὺς ὁμνοῦσι. Μετὰ δὲ ταῦτα τοὺς Τιμοθέου καὶ Φιλοξένου νόμους μαθίνοντες χορεύουσι κατ' ἐνιαυτὸν τοῖς Διονυσιακοῖς αὐλῆταῖς ἐν τοῖς θεάτροις, οἱ μὲν οὖν παῖδες τοὺς παιδικούς ἀγῶνας, οἱ δὲ νεανίσκοι τοὺς τῶν ἀνδρῶν. Καὶ παρ' ὅλον δὲ τὸν βίον ἐν ταῖς συνουσίαις ταῖς κοιναῖς οὐ διὰ τῶν ἐπιστάκτων ἰκροσμάτων, ὡς διὰ τῶν ἀνὰ μέρος, ἄδειν ἀλλήλοις προστάττοντες. Καὶ τῶν μὲν ἄλλων μαθημάτων ἀρνηθῆναι τι μὴ εἰδέναι, οὐδὲν αὐτοῖς αἰσχρὸν ἐστὶ, τὸ δὲ ἄδειν ἀποτρίβεσθαι αἰσχρὸν παρ' αὐτοῖς νομίζεται. Καὶ μὴ ἐμβατήρια μετ' αὐλοῦ καὶ τάζειας ἀσχοῦνται, ἔτι δὲ ὀρχήσεις ἐκποιῶντες, μετὰ κοινῆς ἐπιστροφῆς καὶ δαπάνης κατ' ἐνικυ ὃν ἐν ταῖς θεάτροις ἐπιδείκνυνται.

(Ἀκολουθεῖ.)

Η ΒΑΡΓΗ

Αἱ βάργαι σχηματίζουνσι μικράν τινα οἰκογένειαν μεταξὺ τῶν λιμνωδῶν πτηνῶν. Αἱ αἰσθησεις αὐτῶν εἰσιν ἄμβλειαι, τὸ δὲ φυσικὸν ἐνστικτον αὐτῶν περιορίζεται εἰς τὸ νὰ ζητοῦν τὴν τροφήν των περίξ τῶν ἐλῶν εἰς ᾧ διατρίβουσι. Χαρακτηρίζουσι δὲ αὐτὰς ταρσοὶ μακροὶ καὶ ἄπτεροι μέχρι τοῦ γόνατος, τέσσαρες δάκτυλοι ὧν τρεῖς ἐμπροσθεν καὶ εἰς ὀπισθεν ὧν πάλιν οἱ δύο ἐξωτερικοὶ συνδέονται διὰ μεμβρά-

Η ΒΑΡΓΗ.

νης μέχρι τῆς πρώτης φάλαγγος· ἔχουσι ῥάμφος μακρὸν, κυλινδρικόν, ἐλαφρῶς πως ἀνερχόμενον πρὸς τὰ ἔνω, ἀμβλύ καὶ λεῖον κατὰ τὴν ἄκρην.

Ἀγριώτατα δὲ εἶναι τὰ πτηνὰ ταῦτα. Διότι εἰς τὸν ἐλάχιστον κίνδυνον τρέπονται εἰς φυγὴν κρῶντα διὰ φωνῆς τόσον ἄλλοκότου, ὥστε ὁ Βήλων ὠλοίσεν αὐτὴν πρὸς τὸ ἀποπνιγόμενον βέλασμα τῆς αἰγῆς. Πάντοτε πέτονται συσσωματωμένοι, ἡ δὲ πτῆσις τὰς κουράζει πολὺ καίτοι εἶναι ταχεῖαι. Πλέον μίᾳς ἢ δύο ἡμερῶν ποτὲ δὲν διαμένουσιν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, καὶ συνήθως τὴν ἐπαύριον δὲν μένει οὐδεμία εἰς τὰ ἔλη εἰς ἃ ἦσαν κατὰ σμῆνιν τὴν προτεραίαν. Τὸ κρέας τῶν εἶναι τρυφερώτατον καὶ ὀρεκτικόν. Ἐνίοτε ἕνεκα τοῦ ἀνέμου ἐξοκέλλουσι καὶ εἰς τὰ μεσόγεια.

Αἱ βάργαι κατὰ προτίμησιν κατοικοῦσι τὰ ψυχρὰ κλίματα τῶν δύο ἡπείρων· ἀλλ' ἀφότου ἀπὸ τῆς Λαπωνίας ἐξετάθησαν μέχρι τοῦ Οὐδσωνείου κόλπου, ἐξηπλώθησαν εἰς πολλὰς χώρας τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἤδη ἀνευρίσκονται καὶ εἰς τὴν Ἰκαίτην καὶ εἰς αὐτὴν μάλιστα τὴν Νέαν Ἰσπανίαν.

Οἱ ζωολόγοι διακρίνουσιν ὁκτὼ ἤδη βιργῶν ἀλλὰ τόσον λεπτὴ καὶ ἀσήμαντος εἶναι ἡ διαφορὰ αὐτῇ, ἥτις συνίσταται εἰς τὸ ἀνάστημα καὶ τὰ πτερά, ὥστε περιττὴ καθίσταται ἐνταῦθα ἡ περιγραφὴ ἐκάστου εἶδους ἰδιαιτέρως.

Ἡ κοινὴ βάργη ἔχει μῆκος ἀπὸ τῆς ἄκρας τοῦ ῥάμφους μέχρι τῆς ἄκρας τῆς οὐρᾶς δεκαπέντε καὶ ἡμίσεως δακτύλων, μέχρι δὲ τῆς ἄκρας τῶν δακτύλων ἐνὸς ποδὸς καὶ ἑννέα δακτύλων, ἔχει δὲ βάρος 9 οὐγκιῶν. Τὸ πτέρωμά της εἶναι χρώματος φαιοῦ μὲν κατὰ τὴν ῥάχιν, λευκοῦ δὲ κατὰ τὴν κοιλίαν καὶ τὰ κάτω μέρη.

Ο ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ ΠΑΡΑ ΡΩΜΑΙΟΙΣ.

Κατὰ τὸ Γαλλικόν.

Ἡ λοιμικὴ νόσος ἐξηκολούθει φερομένη συχνάκις ἀποτόμως κατὰ τῆς πληθύος τῆς Ῥώμης, καὶ ἡ ἐπέμβασις τοῦ Ἀπόλλωνος δὲν ἤρκει πλέον ἵνα καταπαύσῃ τὴν ἐκ τῆς νόσου γινομένην θραῦσιν τῶν Ῥωμαίων· αἱ δὲ Σιβύλλαιαι βίβλοι, αἱ συνεβουλευθῆσαν τῷ 292 ἔτει π. Χ. πρὸς τὸ τέλος δηλ. τοῦ Σαμνητικοῦ πολέμου, διάτασσον ἵνα μεταπέμψωσιν ἐξ Ἐπιδάουρου τὸν Ἀσκληπιόν. Ὁ Ὀβιδιος, εἰς τὰς Μεταμορφώσεις αὐτοῦ, διηγεῖται λεπτομερέστερον τὴν ἀφίξιν τοῦ Θεοῦ τούτου ἐν Ῥώμῃ, ἀποδίδων αὐτὴν εἰς χρησμόν τινα τοῦ ἐν Δελφοῖς Μαντείου, καὶ οὐχὶ εἰς τὰς Σιβυλλείους βίβλους. Κατ' αὐτὴν τὴν διήγησιν, ὁ Ἀσκληπιὸς ἦλθεν εἰς Ῥώμην ὑπὸ τὴν μορφήν μεγάλου ὄρεως καὶ αὐτὸς μόνος ἐξελέξατο ὡς ἴδιον ἐνδιαίτημα τὴν νῆσον τοῦ Τιβέρεως, ἐφ' ἧς τῷ ἀνήγειρον ναόν, οὗτινος ἡ καθιέρωσις ἐγένετο κατὰ τὰς Καλῆνδας

τοῦ Ἰανουαρίου μηνός. Οἱ Ῥωμαῖοι δὲ ἐξελέξαντο πάραυτα μεταξὺ τῶν Πατρικίων οἰκογενειῶν τινα, εἰς ἣν ἐνεπιστεύθησαν τὴν φροντίδα τῆς τοῦ Ἀσκληπιοῦ λατρείας, καὶ ἥτις ὑπῆρξεν ἐν Ῥώμῃ ὅ,τι ἦσαν οἱ Ἀσκληπιάδαι ἐν Ἐπιδάουρῳ τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰ παράσημα τῆς οἰκογενείας ταύτης ἔφερον ὄφιν. Οὕτως ὁ Ἀσκληπιὸς κατέστη κοινὸς Θεὸς τῆς τε Ἑλλάδος καὶ τῆς Ῥώμης, εἰς δὲ τὴν λατρίαν αὐτοῦ μετεχειρίζοντο τὰς Ἑλληνικὰς ἱεροτελεστίας, καὶ ἅπαντες οἱ τῶν Ἑλλήνων περὶ τοῦ Θεοῦ τούτου μῦθοι ἐμιμήθησαν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. Ὁ ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἔκειτο εἰς τόπον μεμονωμένον, ἐπεὶδὴ καὶ ἐν Ἐπιδάουρῳ, (κατὰ τὸν Τίτον Λίβιον (XLV, 28) ἀπέχετο τῇ πόλει πεντήκοντα χιλιάδας βημάτων, εἰς δὲ τὴν ἐπαγρύπνησιν αὐτοῦ μετεχειρίζοντο κύνες, καὶ τοῦτο συνεφώνει ἐντελὼς εἰς τὰς περὶ αὐτοῦ παραδόσεις· ἐν Ῥώμῃ, ὡς καὶ ἐν Ἑλλάδι, ἀλεκτορας προσέφερον τῷ Ἀσκληπιῳ. (« Τῷ Ἀσκληπιῳ ὀφείλμεν ἀλεκτρούνα. » Πλάτ. Φαίδ. περὶ τὸ τέλος.) ἐπίσης προσέφερον αὐτῷ καὶ αἶγας· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἦτον ἐν χρήσει εἰς τὴν Ἐπιδάουρον. Τοῦτο δ' ἐγένετο, καθότι, ὅταν θεότης τις κατασταθῇ κοινὴ μεταξὺ δύο λαῶν, εἶναι ἐπόμενον καὶ ἀπλούστατον, ὥστε ὁ λαὸς ὅστις ἐδανείσθη αὐτὴν νὰ ἐπιφέρῃ κόλασιν τινα εἰς τὰς τελετὰς καὶ τὰς ἱεροπραξίας τῆς νέας ἐκείνης λατρείας.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἦν ἐπὶ τοσοῦτον μεγάλη, ὥςτε καὶ αὐτοὺς τοὺς νεκροὺς ἀνεκάλεε εἰς τὴν ζωὴν. Ἀλλὰ πολλοὺ κατέστη αὐτῷ ἡ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεσείως Ἰππολύτου ἀνάστασις. Διότι, ὁ Ζεὺς ὀργισθεὶς κατὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὅστις ἐπανεφέρε τὴν ζωὴν εἰς πτώμα, ὡς ἄλλοτε κατὰ τοῦ Προμηθέως, ὅστις ἐξωοποίησε τὴν ὕλην, ἐκεραύνωσεν αὐτόν. Καὶ ἀπέθανε μὲν ὁ Ἀσκληπιὸς, ἀλλ' ὁ Ζεὺς ἀφῆκε τὴν παρηγορίαν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ἵνα ἀποθεώσῃ τὸν υἱὸν αὐτοῦ· ὁ δὲ μῦθος οὗτος ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Ὀβιδίου, ἀπετέλει ἀναμφιβόλως μέρος τῶν περὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ Ἑλληνικῶν μυθοπλαστίων, ἃν καὶ ὁ Πανσανίας δὲν κάμνει μνεῖαν αὐτοῦ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Δικηγόρος τις ὑπερασπίζετο ἐν τῷ δικαστηρίῳ τὰ συμφέροντα ἀνηλίκου τινὸς ὄρφανου παιδίου ἀδικηθέντος ὑπὸ τῶν ἐπιτρόπων του, τὸ ὅποιον εἶχε καθίσει πλησίον του. Μετὰ τοσαύτης δὲ κατανύξεως ἠγόρευεν, ὥστε πάντες καὶ δικασταὶ καὶ ἀκροαταὶ συνεκινήθησαν ὑπὲρ τοῦ δυστυχοῦς παιδίου. Ὁ καλὸς λοιπὸν δικηγόρος, ὅπως ἐξασφαλίσῃ τὴν ὑπὲρ τοῦ μικροῦ πελάτου ἰου συμπαθειαν ταύτην, λαμβάνει εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἐπιδεικνύει εἰς τοὺς δικαστὰς τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον ἀρχίζει νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ. Ὄλον δὲ